

VINKO MÖDERNDORFER

Papca pupca, bogu hvala

(poglavje iz romana Omejen rok trajanja)

“Željka!” zakličem izpod napušča. “Tukaj sem!” še kličem in moj glas vijuga med dolgimi, prozornimi nitmi nočnega dežja.

“Sem ti rekla, da se je splačalo počakat,” reče Rebeka, ki stoji ob meni in se trese kot kakšen premočen predmestni cucek.

“Željka! Tu sem!” In ji pomigam z dežnikom.

Željka se počasi približa. Plaho. Kot da ni prepričana, da me pozna. Dež, ki ji lije po obrazu, je prav nič ne moti.

“Čakal sem te. Vedel sem, da boš tu.”

Željka počepne k psici, ki začne divje migati z repom. Stegnem se in nad njima razprem dežnik. Sam pa ostanem na dežju. Takoj mi za vrat steče curek hladnega nočnega naliva. Med lopaticama spolzi vse do grabna med ritnicama, da v hipu dobim kurjo polt.

“Rebeka!” vzklikne Željka, in jaz šele zdaj vem, da naju je spoznala. Spet je najprej spoznala samo psico.

“Z Rebeko sva sklenila, da te bova čakala tako dolgo, dokler ne prideš, a ne, Rebeka?” rečem in Rebeka veselo zalaja.

“Moja, moja Rebeka,” se zdaj razneži Željka in objame premočeno psico.

“Željka, mokra si ... Lahko se prehladiš ...” začnem opletati.

“Hvala kurcu!” vzklikne, ne da bi me pogledala.

Ostanem brez besed. Držim dežnik nad črno mladenko, ki kleči v luži in objema premočenega psa, in teče mi med ritnici in naprej po stegnih do nogavic. Ne preostane mi drugega, kot da počakam, da objemanje izgubi svojo silovitost ...

Razgledam se po ulici ... Iz kletnega diska prihajajo posamezno in v parih, se nekaj časa zadržujejo pod ozkim napuščem, potem pa dvignejo svoje suknjiče, si jih poveznejo čez glave, potegnejo zraven še kakšnega skuštranca in stečejo čez cesto ter na drugi strani lovijo suhe krpe tlaka, zdaj pod enim, zdaj pod drugim nadstreškom. Taksiji hupajo na začetku ulice, mežikajo z lučmi in

potem previdno zapeljejo bliže v upanju, da bodo lahko koga pobrali in ga, v svoj zaslužek in v njegovo veselje, rešili pred nočnim potopom.

Iz črnega neba pa kar lije. Sliši se, kako copajo debele kaplje ob gladino črnih luž; ob enakomerno nihajoči svetilki, razpeti čez ulico, pa se svetlikajo dolgi, skoraj nepretrgani curki, podobni prozornim vrvmem dežja. Naliv je nočen in poletno brezobziren. Sili za srajco, za vrat, med noge, se toči po stegnih in čmoka v čevljih ...

“Kam greš, Željka?”

Zdaj punca končno vstane, Rebeka pa se dvigne na zadnje tace in se ji vzpne do bokov. Željka z eno roko še vedno gladi Rebeko po vratu. Ko tretjič ponovim vprašanje, samo skomigne z rameni in me gleda. Molči.

“Lahko te spremim. Dežnik imam.”

Zdaj se nasmehne in prikima.

“Prav,” rečem in srečen sem kot otrok. Ponudim ji roko, in ona se me oprime. Dežnik spet potuje nad mojo glavo. Neha mi curiti za vrat.

“Kam?”

Spet skomigne z rameni.

“Lahko te spremim do doma,” ji rečem in se obrnem k njej, da bi me boljše razumela.

“Okey,” reče in naredi poredno grimaso, “pejva!”

In greva. Ne veva, kam, toda greva ... Važna je pot, je nekoč rekel neki osel, in ne cilj. Prepričan sem, da dotični filozof ni nikoli taval po dežju, z vedno večjim cmokajočim jezercem v čevljih.

Hodiva, kot da sanjava, kot da se nama nikamor ne mudi. Željka me drži pod roko in se odsotno smehlja, jaz pa postajam vedno bolj nervozen; če bi vedel, kam greva, bi se počutil mnogo bolje ... Jaz jo vodim, punca mi samo sledi ... Če zavijem na desno, mi ne da vedeti, da je njen dom morda na levi, če hočem prečkati cesto, gre vdano z mano, ko se obrnem in jo vodim po isti poti nazaj, se ji to zdi povsem v redu ... Nimam občutka, da punca ve, kje je njen dom in kam bi rada prišla ...

“Kam pravzaprav greva?”

“Nikamor,” reče tiho.

“Poslušaj ... Mokra si ... Kje stanuješ?”

Ustaviva se sredi mesta, v pasaži pred razsvetljeno izložbo. Obrnem jo k sebi in jo z obema rokama primem za ramena. Začutim drobno postavo med prsti. Ramenske koščice, ki me skozi grobo vojaško tkanino bodejo v dlani ... Punca je še vedno v isti obleki kot pred tedni, ko sem jo prvič videl. Stara vojaška vetrovka s preprano ameriško zastavico na prsih, črne hlače, zdelani bulerji, v nosu droben uhan, prstani na vsakem prstu ... Zdaj, v luči, se mi zdi še bolj krhka. Njen obraz je tako droben, da bi ga lahko skril v svojo dlan ... Prvič pomislim: Koliko je punca pravzaprav stara? Dvajset? Devetnajst? Morda čez dvajset? Ne. Čez dvajset ni. Prej manj. Manj kot dvajset. Če jo primerjam s svojo hčerko, ki je še pravi otrok, je Željka mnogo bolj zrela, odrasla. V sebi

skriva nekakšno temno senco, ki se naseli v nas po težkih preizkušnjah in nas naredi čez noč odrasle in stare. Hkrati pa me njena drobna postava navdaja z občutkom pokroviteljstva, odgovornosti, skrbi ... Do svoje hčerke nimam takšnega odnosa. Kaja se mi že zdaj zdi svoj človek, čeprav je še vedno skoraj otrok. Željka pa je odrasla, pa vendar tako nebogljenja, kot so lahko nebogljeni potepuški psi, ki sicer znajo poskrbeti zase, so pa vseeno prestrašeni in večno lačni ljubezni. Ja, Željka me potrebuje. To je prava beseda. To drobno dekletko z uhanom v nosu, z večno odsotnim pogledom me potrebuje ...

“Povej, Željka, kaj pravzaprav počneš?”

“Zdaj sem s tabo.”

“Zdaj že ... Ampak ... Kadar nisi z mano. Hočem reči: kako živiš, kaj počneš, kje so tvoji starši ...?”

Zdaj Željka nenadoma pograbi moje roke, ki počivajo na njenih ramenih, in jih sune proč od sebe s tako silo in s takšnim gnusom, kot da so se je dotikale lovke sluzaste pošasti. Potem se sunkovito obrne in steče v dež.

“Željka!” presenečen zavpijem. “Kaj sem naredil narobe?” Stečem za njo. Rebeka nama sledi v velikih krogih, teka okoli naju, kot da so ji pobežljave ovce v čredi. Ko tečem za Željko, se mi dežnik nekajkrat obrne, s špicami navzven me zaustavi, me prav smešno zadrži; potem med tekom obračam dežnik na pravo stran, zato začofotam po lužah in s čevlji zajemam njihovo mokroto, toda na drugi strani mostu jo vseeno dohitim.

“Oprosti! Tisočkrat oprosti! Ne bom nikoli več!” rečem in pokleknem pred njo (saj je vseeno, moker sem tako ali tako). Dežnik mi pade iz rok in odprt obleži v sosednji luži. Poskušam zaigrati patetiko zaljubljenec in s tem nekako razbremeniti zateženi prizor med nama. Rad bi, da bi se mi nasmehnila ...

“Kaj bi rad?” me Željka resno vpraša. Nenadoma je izgubila vso tisto zasanjano odsotnost, po kateri sem jo poznal. Postala je ostra. Povsem normalna, bi rekel. Punca, ki se zna postaviti zase.

“Nič,” odgovorim v zadregi in se dvignem (od kolen mi curlja). “Samo spremil bi te rad.”

“Kam?” reče trdo.

“Ne vem ... Tja, kamor greš ...”

“Jaz nikamor ne grem,” odgovori in me strmo gleda v oči. Rebeka pa je zdaj sedla med naju in naju opazuje. Obrača svojo zvedavo pasjo glavo zdaj k meni, zdaj k Željki. Odprti dežnik leži na tleh poleg naju ... Njegov navzgor obrnjeni ročaj se rahlo premika, kot metronom, levo, desno, levo, desno, in odšteva neme trenutke med nama ... Dežuje ... In čisto vseeno mi je, če mi teče za vrat, če mi kurja polt ježi hrbet kot tanka plast slane, ki se v hladnih jutrih nabira na karoserijah avtomobilov ... Čisto vseeno mi je ... Sklonim se in se približam njenim ustnicam. Ne odmakne jih. Še vedno me gleda naravnost v oči. In tudi jaz jo gledam. Vidim, kako se ji je izraz na licu malce spremenil. Ne preveč. Samo malo. Oči so izgubile ostrino. Nekakšno začudenje se je pojavilo, nekakšno vprašanje ... Z ustnicami se dotaknem ustnic. Topel dih dihne vame.

Potem sledi občutek gladkega. Okus sline in mehko. Razpiranja in zapiranja. Zaprem oči. Zapre oči. Ne dotaknem se je z rokami. Ne dotakne se me z rokami. Samo ustnice se stikajo. Jezik je plašen. Stegne se med ustnicami, kot prestrašena žival se jih rahlo dotakne in se takoj spet umakne. Hrapavost na robu njenih ustnic, ki jih obkrožam z jezikom, se počasi izgublja v globini med zobmi, v vlažni mehko bi z okusom po vrtnični vodi. V telesu čutim napetost. Nikakor razdraženost. Moj najboljši prijatelj K. se ne oglašja. To ni zanj. Tega ne razume. On razume jemanje, posedovanje, slast telesa, ugodje žlez, vse drugo je že davno pozabil ... Ne, to res ni zanj. Takšni dotiki ga ne ganejo ... Stik ustnic, poljub, ki v svojem bistvu pomeni mnogo več od gole telesnosti ... Poljub kot znak predanosti, zaveze, globoke pripadnosti, obljube ... Poljub kot dotik dveh duš. Poljub kot neizrekljiva beseda.

Stojiva vsaksebi. Telo me boli od napetosti, v kateri ga skušam obdržati: ne dotakniti se je, ne z rokami ne s telesom, ostati daleč, deset centimetrov stran, deset svetlobnih let ... Samo poljubiti. Dotakniti se cveta, ki potem takoj umre, in to zato, ker dahne vate svoje življenje ...

“Imaš kaj denarja?” reče, ko se najine ustnice ločijo.

“Ja ...” In že sežem v notranji žep suknjiča, kjer še vedno počiva debel svitek bankovcev (že včeraj bi moral vplačati Kajin Cambridge). Zbežam bankovec iz zrolanega svitka in ji ga, ne da bi ga pogledal, potisnem v roke ...

“Greva ...” reče in zdaj se spet nasmehne.

Hodiva proti predmestju. Držim jo okoli ramen in vonjam njene mokre lase. V drugi roki držim dežnik, ob strani pa Rebeka veselo skaklja okoli naju. Počutim se kot čisto pravi zaljubljenec, ki si želi samo to, da bi sprehod trajal večno, da se ne bi nikoli končal.

“Vedno sem si želela psa.”

“Zdaj ga imaš.”

“A res?” se razveseli in se ustavi.

“Ja,” rečem in neskončno sem vesel njenega veselja. “Rebeka je lahko tvoja. Kadar boš hotela.”

“Veš,” reče čez čas, ko nadaljujeva pot med ozkimi ulicami, kjer v naju nenadoma butne zoprnj vonj plinarne, “nikoli mi niso dovolili, da bi imela psa.”

“Kdo ti ni dovolil?”

“Vsi,” reče in utihne. Tudi jaz utihnem. Bojim se, da bi jo s svojimi vprašanji spet užalil. Nezaupljiva je, čeprav čutim, da se pred mano odpira počasi, kot dragocen cvet, ki noče komur koli pokazati svojih skrivnosti ...

“Edina stvar,” nadaljuje, medtem ko me (kakor slepca) vodi v vedno temnejše in zoprnejšje predmestje, kjer so ulične svetilke že prava redkost, “edina stvar, ki je zares super, je to, da so mi dali blazno fino ime ...”

“Ja?” rečem in se trudim, da bi pokazal čim večje zanimanje za njeno pripoved. Če mi bo kaj povedala o sebi, mi bo zdaj, in to sama ...

“Željka ...” izgovori svoje ime, kot da mi ga zdaj odkriva prvič. “Željka kot želja. Kot blazno velika želja ... Vedno imam velike želje. Ti ne?” In se spet za hip ustavi in me pogleda iz mraka.

“Ja ...” sem zmeden, “tudi jaz imam želje, seveda ...”

“Tb je edina super zadeva v življenju ... Tb, hočem reči, da imaš pravo ime ...” Samo gledam jo. Ne vem, kaj bi odgovoril ...

“Greva tu čez ...” Zdaj nenadoma zašepeče in pokaže na temno stavbo zapuščene vojašnice, ki se dviga onkraj opečnatga zidu, pred katerim sva se ustavila. Skozi razrušeni del zidu zdrsneva na drugo stran. Pogledam okoli. Vsepovsod tema in zlovešče sence napol podrtih vojaških barak. Željka me hlastno zagrabi za roko in že me vleče čez široko dvorišče. Rebeka priteče bliže in se stisne k moji nogi. Tudi njej ta kraj ni preveč všeč ... Preskakujemo velike luže in se med starim železjem, bencinskimi sodi in razbitimi karoserijami zapuščenih vojaških tovornjakov prebijemo na zadnjo stran velike, strašljive štirinadstropne vojašnice, ki s svojimi razbitimi okni mežika v temo kakor ogromen razpadajoč kadaver. Tu zadaj je tema še gostejša ... Daleč stran, za nekakšno podrti žično ograjo, se vidi cesta in rumenkasto, skoraj mrliško osvetljeno križišče. Redki avtomobili švigajo mimo ...

“Kam pa zdaj?”

“Sem!”

V kotu, med vojašnico in skrotovičeno žično ograjo, se v visoki travi skriva nizka stavba. Tam je luč. Migota skozi okna. Približava se. Željka pozna pot. Varno in domače me vodi med železjem, travo, kupi smeti ... Privleče me do vrat ... Odpahne jih ... Šibka svetloba butne v naju ... In smrad ... Smrad starih in mokrih cunj, pomešan z vonjem po urinu in razpadajočih beljakovinah. Rebeka se prilepi ob mojo nogo in slišim jo, kako tiho renči. Željka izgine po hodniku za vogalom, kjer je izvor utripajoče svetlobe. Sledim ji. Prostor, ki se odpre na drugi strani praznega okvirja vrat, je natlačen s smetmi, cunjami, starimi žimnicami in kartonskimi škatlami ... Sredi vseh teh nagrmedenih reči pa stoji železna peč. Cev njenega zarjavelega dimnika teče prek prostora in vodi na plan skozi razbiti del okna. Izza kartonske škatle zdaj nenadoma pokuka siva glava. Rebeka divje zalaja in se požene naprej. Sklonim se in jo še pravočasno zgrabim za ovratnico.

“To je moj frend ...” reče Željka, pokaže name in se približa možakarju, ki se je prežeče dvignil iz svojega skrivališča.

“A, lejegalejgalej, jezusnajesusna, to si ti, Barbara! Smo mislni, da so že spet organi ...” zakraspa iz možakarjevega grla. Potem pa s prstom pokaže name ... “Ti, a maš kej dnarja?”

“Ja, seveda ...” In spet sežem v notranji žep suknjiča, z drugo roko pa držim Rebeko, ki še vedno renči. Iz svitka potegnem bankovec. Željka ga vzame in ga poda možakarju.

“Milijonkrat hvala ... Ne bom nikol pozabu ...” se zamaje možakar in kušne bankovec, potem pa ga stlači nekam med gube svojega oblačila, ki je sestavljeno iz različnih srajc, majic, jopic, suknjičev, puloverjev ... vse to ima možakar oblečeno eno čez drugo.

“Sem pridi. Tu je moj prostor,” me potegne Željka na žimnico ob steni. Usedem se ... Zvrnem se na ležišče, ki je nastlano s cunjami in vrečkami, ob steni pa obloženo s kartonskimi škatlami in kosi stiropora. Vidim sivo odejo in na njenem robu z rdečo nitjo vezen znak: JLA.

“Tu sem doma,” reče in sede poleg mene.

“Kako ti je pa tukaj ime?” si ne morem kaj, da je ne bi vprašal.

“Kaj pa vem,” skomigne z rameni, “zanj sem Barbara. Tako kot Green Day.”

“Green Day?”

“Ja,” in pokaže na fotografijo, iztrgano iz revije in prilepljeno na s kartonom obloženo steno. Na fotografiji je rdečkasta glava pevca s tako grimaso, kot da so mu pravkar zažgali njegovega novega rolls roysa, ob njem pa resen obraz temne punce, z zaponkico v nosu. Pod fotografijo piše: GREEN DAY & BARBARA OAZIS.

“Barbara je bila ljubica od Nirvane. Saj poznaš Kurta Cobaina?”

Prikimam. Poznam. Tega pa zares poznam.

“Presviru si je butico,” z občudovanjem reče Željka in za hip se ji pogled izgubi v daljavi. “Jasno, bil je blazno bogat in si je brez problema nabavu pištolo,” še reče in se obrne k meni. Z obrazom se mi zdaj (kot kakšen hrček) zrine pod pazduho in mi položi lice na prsi (to naredi hitro, kot otrok, pomislim).

“Veš, kaj ...” ji rečem, “premočena si, daj, preobleci se.”

“Nočem. Ne bom. Ne maram,” reče trmasto in še bolj zamenca pod mojo roko, čutim njene ustnice, kako si utirajo pot med mojo srajco in kožo ...

“Počakaj,” se dvignem, jo posadim poleg sebe in jo primem za roke, da bi jo pomiril, jo prepričal v razumnost tega, da je, če si moker, smotrno, da se preoblečeš ... “Mokra si ...”

“Pa kaj, saj je Rebeka tudi mokra ...” me prekine in naredi takšen ravnodušen in nedolžen obraz kot kakšen trmast otrok.

“Že, ampak Rebeka je pes ...”

Rebeka zasliši, da se pogovarjava o njej, zato skoči k Željki in jo polize po obrazu.

“Pa kaj, jaz sem tudi pes ...” še reče Željka prav po otročje in se začne igrati z Rebekinimi štrlečimi ušesi.

“Vztrajam, da se slečeš.”

“O,” se nenadoma ustavi in me pogleda z narejenim presenečenjem, “šele zdaj mi je jasno! V resnici bi me rad videl nago,” reče nagajivo, “ti ti pacek packasti!”

“Ne ... Ne gre za to ... Do kože si mokra, a ne razumeš tega?” postajam vedno bolj nervozen. Niti slučajno nisem pomislil na njeno nagoto, in ona to zelo dobro ve, samo igra se z mano ... Od kod ta njena nenadna otroškost, se sprašujem, ta neobvladljiva trma, ta pretirana igrivost, ki počasi izgublja občutek za realno dogajanje ...

“Prav ... Slekla se bom, če mi plačaš,” reče in nagne glavo malce v stran, da se zdi še bolj kot trmasta in nagajiva smrklja.

“Če je samo to,” rečem in sežem v žep.

“Ne!” me ustavi. “Hecam se. Prec bom.” Vstane in med kupom cunj izbrska nekakšno jopico in hlače. Začne se preblaciti. Diskretno pogledam stran.

Rebeka pohuljeno zleze na žimnico in leže poleg mene, jaz pa se zdaj prvič zares razgledam po prostoru. Prostor zaradi utripajočih plamenov petrolejk, ki stojijo vsepovsod, na tleh, na škatlah, na okenski polici, deluje še mnogo bolj natlačeno in nametano, kot je morda v resnici. Sivolasi možakar nekaj mrmra in ropota okrog peči. Nekaj si kuha. Nekaj preklada in meša ...

Nenadoma se mi zazdi, da je od nekje zasmrdelo po dreku ...

Ne preveč. Samo malo. Sladkast smrad urina in postanega dreka. Vonj boleznj ...

Ozrem se.

Kakšen meter stran zagledam obraz, ki bulji vame ... Na ležišču ob vratih, pod kupom cunj nekdo leži. Razbrazdan in rumen obraz. Najbrž mlad. Zlepljeni lasje. Redke kocine po bradi. Izbuljene, vodene oči. Brez izraza. Samo obraz, ki kuka izpod cunj. Negiben. Kot da je mrtev.

“To je Fredi,” reče Željka. Pogledam jo. Ravno je potegnila mokre cunje s sebe. Drobnji joški, na še drobnejšem in še bolj koščenem trupu, se za hip zabliskajo. Zazdi se mi, da sem videl pod popkom, na desni strani, nekakšno liso. Risbo? Tetovažo v obliki kroga, morda cveta? “Fredi je bolan. Najbrž bo škripnu,” reče ravnodušno in njen obraz izgine v tkanini puloverja, ki si ga povleče čez drobno, koščeno telo.

Možakar pri peči pa neprestano nekaj brunda. Hodi okoli nekakšne posode in si mrmra ...

“... jezusnajezusna kak bo dobro ... prasica ni nikol kuhala darmar ... ala bo župca pupca papca ...”, potem pa se nenadoma, brez razloga razjezi, začne kimati z glavo in pljuvati na vse strani, “... govno govno govno govno govno govno ...” sika okoli sebe, pa se spet umiri, prav tako brez razloga, “... župca bo grela not ... grela ... kokr en radiator reaktiven ... pa po miški zgriški popečeni pečenički pički super ministrci ena a ...”

Šele zdaj si ga natančno ogledam. Nedoločljive starosti. Nekje med petindvajset in sedemdeset. Očitno brez zob. Glava siva, redki lasje, zmeštrani v gnezdo ... Ko si zavija rokave in razgali svoje tanke in sive roke, da bi laže pripravljaj svojo košto, tudi v tej medli in utripajoči svetlobi vidim, da jih od komolca do prstov pokriva več plasti različne umazanije. Možakar se tudi neprestano praska. Praska se kratko in močno. Včasih s svojo prazno čeljustjo jezno zagriže v mesto na roki, kjer se je malo prej pokraspal, sesa in mljaska, zraven pa spušča nekakšne besedam podobne glasove. Potem pa se spet osredotoči na čorbo, ki jo kuha. Čorba pa iz trenutka v trenutek bolj smrdi. Vonj nekakšne žvarovine, maščobe, zažgane masti ... Možakar začne iz svojih plastičnih vrečk vleči stare, odprte konzerve sardin, paštet, doručkov in kompotov ... S prstom postrga notranjost kdo ve koliko časa praznih konzerv in vsebino otrese v vrelo čorbo na štedilniku, kot bi otrešel smrkelj s prsta.

“... jezusnajezusna prava župca pupca madonca ...” in se pokraspa med nogama in spet postrga notranjost prazne konzerve, “... kokr ena mala piška miška super ena a ...”

Željka se mi približa neopazno. Njene ustnice začutim na svojem vratu. Potem začne vleči suknjič z mene, odpenjati gumbe na srajci. “Tudi ti si moker,” reče in mi potegne srajco čez glavo. Prestrašeno pogledam, kam bo vrgla moj suknjič. V notranjem žepu imam denar. Denar za Kajin Cambridge. Neopazno potegnem suknjič nazaj k sebi in si ga stlačim pod vzglavje, medtem pa mi Željka sezuva čevlje.

“Bova zlezla pod deko,” mi še reče, seže do mojega trebuha in mi začne odpenjati gumbe na razporku. Njene drobne roke na mojem trebuhu ... Hladni prsti, da me zazebe ... Pa črni prstani na vsakem prstu, s srebrno obrobo ... Čutim srebrni hlad, ki se me dotika po koži. Dvignem boke in ji pomagam, da mi potegne hlače dol ... Potem pa se, mala razbojnica, požene name in naju hkrati pokrije s sivo odejo JLA. Stisne se obme in svojo nogo pokrči prek mojega trebuha. Rebeka sedi na robu žimnice in naju gleda.

“Še vedno imaš mokre lase,” rečem.

“A res? Nisem opazla.”

“Pa kaj res ne znaš skrbeti zase?” se zasmejam in jo poljubim na nos. “Daj, te bom jaz ...” Spet sedeva in jaz potegnem k sebi rob ostre in pikaste vojaške odeje ter jo začnem frotirati po njeni drobni glavi. Možakar sredi sobe si je ravno nalil svojo vročo župco, ki je dodobra zasmradila prostor, v nekakšen pločevinast krožnik. Krožnik položi na lesen zaboj za sadje, ki ga je pogrnil z umazano, rjavkasto cunjjo, še najbolj podobno obrabljeni krpi za brisanje zamaščenih tankovskih motorjev, zraven krožnika pa je položil še žlico. Ves čas si zadovoljno mrmra ...

“... jesusnajesusna papca pupca priletela muha na zid muha na zid aj ...”

“Zdej bo pa večerjal,” se zasmeji Željka in me pogleda.

“Počakaj, nisi še suha,” ji obrnem glavo nazaj k sebi in jo še malo brišem z odejo JLA.

Možakar pa s tal pobere eno izmed petrolejk, jo upihne, prostor se v hipu spremeni in sence na stenah zableščejo drugače, odvijte stekleni vrat, in ta mu pade iz tresočih se rok in se z zoprnim žvenketom raztrešči. Rebeka dvigne ušesa in kratko bevske, potem pa možakar nese petrolejko, v kateri pljuska rdečkasti petrolej, do krožnika z juho ... Na široko, po gosposko, kot bi sedal za mizo v najboljši restavraciji, sede za krožnik, iz katerega se vroče kadi, ter začne zlivati petrolej v svojo župco ... To počne gurmansko, aristokratsko, kot da z dragoceno in redko začimbo izboljšuje okus svoje večerje ... Roke mi presenečeno obmirujejo na Željki glavi ... Možakar pa zlije v svojo juho skoraj ves rdeči in smrdeči petrolej ...

“Kaj pa mu je?” skoraj zajecijam.

“Nič,” reče Željka ravnodušno in zleze nazaj pod odejo. Tudi mene, ki še vedno buljim v možakarja, potegne k sebi. Pokrije naju do vratu. Njeno nogo spet začutim na svojem trebuhu, kako jo počasi in dražestno premika gor in dol ... Možakar pa položi skoraj prazno petrolejko na tla poleg zaboja in poprime za žlico ...

“... jesusnajesusna pupca papca hvala ti bog jesus kristus nikol pozabu ker ti si bog ena a hvala za pupca papca hvala pupca papca bogu hvala ti dala meni kamen amen ...”

Možakar zajema svojo košto s hvaležnostjo. Vsako žlico, ki jo nese v usta, najprej pazljivo popiha in s svojimi brezzobimi žnablji posrka zgornjo, najbolj vročo plast tekočine, potem pa nese žlico v usta in jo s slastjo pogoltno. Obraz ima blažen in vedno bolj bel. Bele srage se mu nabirajo, on pa ob vsaki žlici ponavlja in ponavlja: “... pupca papca bogu hvala pupca papca bogu hvala ...”

Željka me prime za obraz in ga obrne k sebi. Zdaj sva si čisto blizu. Do vratu sva pokrita z odejo JLA, ki smrdi po plesnivem. Gledam ji v oči, z nosom se dotikam njenega noska, na licih čutim njeno dlan, njeno toplo sapo na obrazu ... Z jezikom obkrožim njena usta, prilepim se nanjo in ji dam svoj dih, ona pa me potegne k sebi, nogo vrže čez moj bok in se me še bolj oklene ...

“Bova?” me tiho vpraša.

“Kaj če bova?” zašepetam v njen obraz.

“Skupaj umrla.”

“Ja,” se nasmehnem, “če se zdaj temu tako reče ...”

Željka se dvigne in se obrne na drugo stran, kjer brska med plastičnimi vrečkami. Najbrž išče diafragma, pomislim, ali pa kondome ... Možakar slastno mlaska in njegov obraz je vedno bolj bel, debele kaplje znoja se mu točijo s čela ter z nosa kapljajo naravnost v krožnik ... Sežem pod odejo in si zbrcam gate do gležnjev. Groba odeja me pika po vsem telesu ... Prostor smrdi po petroleju, mokrih cunjah, urinu in dreku ... Meni pa ni mar. Ona je tu. Željka, kot želja, ki je napolnila prazino. Drobna. Igriva. Z njo ne izgubljam besed. Zdaj ko sem jo našel, je ne bom nikoli več izpustil ... Ozrem se ... Željka še vedno nekaj mečka okoli svojih plastičnih vrečk ... Rebeka pa sprijaznjeno leži na robu žimnice ... Ti boš pazila na naju, saj boš, Rebeka? Psica vzdihne in prikima. Zdaj začutim pogled ... V tilniku ... Obrnem se k vratom ... V rdečkasto rumenem migotanju svetlobe petrolejk zagledam obraz, ki ždi zadelan z odejami na svojem ležišču. Še vedno me gleda. Negiben. Od vrat zre naravnost v najin kot. Pomežiknem mu. Fredi, ali kako mu je že ime, ne reagira, samo še naprej bolšči. Kaj pa, če je mrtev, pomislim. Željka se prevali nazaj ob moj hrbet ... Potegne me k sebi ... Spet leživa z obrazom drug ob drugem.

“Kaj pa, če je že mrtev?” vprašam. Željka ne odgovori, samo oklene se me z nogo, visoko jo vrže prek mojega boka. Začutim njen razkrečeni sram pod svojim trebuhom, kako se vroče tare obme. Z obema rokama me zdaj Željka prime za obraz in pritisne ustnice na moja usta s tako silo, da mi vzame sapo. Drži me za glavo, grabi za ušesa in se prisesava name. Njeni zobje butnejo ob moje. Njen jezik migota v mojih ustih. Zamizim in se ji predam. Njena mehka slina mi teče v grlo. Poljubljam jo in čutim, kako leze vame, kako se hoče prisesati, prirasti name, na moje boke, na moj obraz, na moj poljub ...

V ustih občutek.

Nenadoma.

Iz svojih ust mi je porinila ... Nekaj v moja usta ... Nekaj okroglega. Tabletko? Bonbon? In še eden. Med poljubom mi daje ... Z jezikom tlači v moja usta, v moje žrelo ... Odmaknem se ...

“Pogoltni ... Boš videl ... Všeč ti bo ...”

In me spet zagrabi za glavo. Porine jezik in z njim še eno tabletko ...

“Zaupaj mi,” reče, ko se spet zmaknem. “Jaz ti zaupam, še ti mi zaupaj ...”

Pogoltnem. Vdano? Nimam kaj zgubiti. Poljub je slasten. Preveč slasten. Njena noga na mojem boku. Migotanje. Kot da sem ves v premikanju. Še ena tabletko. Spet pogoltnem. Tudi ona pogoltni. S poljubom si dajeva ... Jemljeva drug drugemu? Dih. Slino. Sokove. Zaupanje. Svetlobo? Tudi svetlobo. Dokler se ne stoči. Slina kot slap. Ogromno je je. Obliva me. Teče za vrat. Po trebuhu. Nekaj počti. Prepona? Ne. Pomlad počti. Zakriči in oblije s slino. Zdaj slano, kot morje. Papca pupca bogu hvala! Padel je nazaj in obležal. Nič mu ni. On tako

vsak dan, vsak večer. Čaka, da bo mimo, da bo minil. Vrne se nazaj. Zdaj. Takoj. Roka s prstani, ki potegne za lase. Pokrije z drugo roko. Ostrina pika. Na robu vezen JLA. Rdeč. Koža pika. Odeja pika. Svetloba v iglicah, ki se toči v boke in rogove. Seda name poljub. Noter se stegne. Njena glava mi šari v prsih, da mi gre na kašelj. Prsti imajo okus po morju. Soli? Jodu? Od kod so priplezali? Prsti? Imaš tisoč rok? Vsepovsod po meni? Obliznem dlan. Palec. Kazalec. Srebro in koža. Žad. Sesam sesalec. Sesam kazalec. Zapestje. Kaj je to? Brazgotine? Slane. Koža nagubana. Sueški nasip, ki zadrži kri iz modrih modrih modrih ven.

In niže. Še niže. Zdaj vidim, razločno prebiram, listam boke, kot strani knjige. Vedno več jih je ... Teh napisov. Kot knjiga pod njenim trebuhom. Na desni strani. Ne, ni brazgotina od operacije. Slepica. Nemega čreva, ha, ha, ha ... Piše IN RI. Semle rini! Jezus Kristus! Ne! Piše Željka, kot želja. Želva in želja in živeti ... Tetovaža. Prosojna koža, ki zalaja, zabevska, če se je dotakneš. Kot živo bitje. Deževno bitje, ki dežuje pred stolno cerkvijo. In je mrak. Tiho bodi, tiho, moj otrok! Fredi že spi. Rebeka tudi. Vsi že spijo. Država, dom, domovina ... Tvoja glava pa kinka na moje prsi. Joške? Ja, na moje prsi, ki so joške. Si otrok? Temen, iglast, otrok svetlobe in sline, ja? Ja. Kaj si mi dala, s čim zavdala, da mi žolč brizga in besede norijo. Tema. Psssst. Grem. Psssst. Kar spi, kar spi. Psssst. In jutri pridem spet. Bogu hvala, da si dala papca pupca hojlala. Tema. Tema. Tema. Tema. Nepredirna.

Nekdo me liže.

Rebeka! In smrad. Pa svetloba. Žarka svetloba. Kje sem? Planem pokonci. Zberem misli. Zazebe me. Nag sem. Obleka? Ja. Razmetana vsepovsod. Zdaj že vem ... Željka. Vojašnica. Barake. Cesta na horizontu. Petrolej v juhi ... Zaslišim smrčanje. Sivolasi možakar leži zvrnjen na hrbtu. Ob njem zaboj za sadje. Prevrnjen. Krožnik. Žlica. Prevrnjeno. Petrolejke ugasnjene. Ugasnjene.

Kar nekaj časa traja, da se zberem. Da uredim podivjane misli. Dan je že. Jutranja svetloba prodira skoz umazana in s časopisnim papirjem prelepljena okna. Pomislim, koliko je ura, potem sežem po obleki (je jutro ali večer?). Iz kupa izbrskam suknjič. Panično zatipam v notranji žep. Prsti se mi oklenejo svitka bankovcev. Še je tu! Hvala Bogu! Še je tu!! Prav sem imel, da sem ji zaupal. Ona je Angel ... Medtem ko se oblačim, gledam po prostoru. Možakar negibno leži na tleh. Nobenega giba, nič se ne zgane. Vonj petroleja plava po sobi, ki je zdaj v jutranji svetlobi (kdo ve, morda je res večer?) videti mnogo

manjša. Moja obleka je še vedno vlažna. Navlečem hlače. Ko se sklonim, se mi zvrti, ujamem se z eno roko ... Napol obležim na kupu cunj. Zagledam ga. Pri vratih. Tako kot včeraj (ne, ni se mi sanjalo). Obraz, ki me gleda izpod nagrmedenih cunj. Fredi. Nepremične Fredijeve oči.

„Kje je Željka?“ vprašam.

Obraz ne odgovori. Samo bolšči.

Oblečem se do konca. Še enkrat pogledam po prostoru. Za robom žimnice, na kateri sva z Željko preživela noč (sem sploh spal z njo?), zagledam kup steklenič in praznih škatlic ... Punca ima tu celo lekarno, pomislim ... Potem se spomnim na njene ustnice, na njen obraz, zobe, na njen hrapavi glas, hehet, nagajivost, večno hladne roke, ki so drsele po mojem trebuhu, ki so me gladile, katere sem poljubljal; spomnim se njenih besed, njenega molčanja, jeze, temne skrivnosti, nebogljenosti ... Padla je na zemljo in zdaj tava. Jaz sem jo odkril. Jaz sem jo prvi našel. Skupaj bova ...

„Barbara je šla ...“ spregovori Fredi.

Trznem. Prestrašim se. Rebeka dvigne ušesa. „Kdo?“

„Je rekla, da jo boš že našel!“ se premikajo ustnice v negibnem obrazu.

„A Željka?“ bleknem in nenadoma mi postane slabo. Hladen znoj me zamrazi po čelu.

„Ne. Barbara,“ reče Fredi in zdaj prvič premakne glavo. Rahlo se dvigne in iz kupa cunj se pokažejo prsti in kmalu zatem roka do zapestja. „A maš kej dnarja?“

„Ja ...“ In sežem v suknjič. Nekaj bankovcev mu spustim na tla, ko hitim proti izhodu. Preden izginem na hodniku, še vidim, kako je Fredijeva roka, kot lovka neznanе živali, kot da nima prav nobene veze z glavo, švisnila izpod kupa cunj in pograbila zmečkane bankovce.

Zunaj svež zrak zaskeli in postrga lobanjo z notranje strani. Po možganih pa panično preskakuje zgolj ena sama misel: Je jutro ali je večer ... Je jutro ali je večer ... Je jutro ali je večer ... Je jutro ali je večer ...

„Prav fino sva ga srala, kaj?“ se ironično oglasi psica.

„Rebeka ...“ še rečem, „rešit jo morava, razumeš, rešit ...“ potem pa me težnost potegne naprej, težka glava kloni na prsi in v redkem, neprekinjenem curku bruhnem na čevlje.

Rebeka še pravočasno odskoči.

Medtem ko kozlam, me gleda iz trave.